

Sygn. akt II K. 168/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2021 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Leszek Osiński

Protokolant: starszy sekr. sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. ---

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2021 roku

sprawy **R. A.**

s. S. i A. z domu T.

ur. (...) wG. (...)

oskarżonego o to, że:

1) w dniu 8 czerwca 2020 roku w miejscowości M., gm. K., woj. (...) - (...), groził pozbawieniem życia R. S. oraz K. S., gdzie groźby te wzbudziły w wyżej wymienionych uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

2) w dniu 8 czerwca 2020 roku oraz w dniu 9 czerwca 2020 roku z bliżej nieustalonego miejsca, wykorzystując portal internetowy F. poprzez wiadomości tekstowe, dwukrotnie groził R. S. pozbawieniem życia, gdzie groźby te wzbudziły w wyżej wymienionym uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

a nadto

sprawy **L. A.**

syn S. i A. z d. T.

urodz. (...) w G. (...)

oskarżonego o to, że: w dniu 9 czerwca 2020 roku z bliżej nieustalonego miejsca, wykorzystując komunikator internetowy M. groził pozbawieniem życia R. S., gdzie groźby te wzbudziły w wyżej wymienionym uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego R. A. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, tj. przestępstw z art. 190 § 1 kk oraz uznając, iż zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk na mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 4 kk w zw. z art. 35 § 2 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą

na potrąceniu 10 % z wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na rzecz Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w N. (nr konta (...));

II. uznaje oskarżonego Ł. A. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 190 § 1 kk i za to na mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 4 kk w zw. z art. 35 § 2 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na potrąceniu 10 % z wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na rzecz Zespołu Szkolno-Przedszkolnego w N. (nr konta (...));

III. na mocy art. 72 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 34 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego R. A. do zamieszczenia na swoim koncie na portalu internetowym F. przeprosin pokrzywdzonych R. S. oraz K. S. w terminie dwóch tygodni od daty uprawomocnienia się orzeczenia;

IV. na mocy art. 72 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 34 § 3 kk zobowiązuje Ł. A. do przeproszenia R. S. poprzez przesłanie wiadomości w komunikatorze internetowym M. w terminie dwóch tygodni od daty uprawomocnienia się orzeczenia;

V. na mocy art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego R. A. obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej K. S. kwoty 200 (dwieście) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz na rzecz R. S. kwoty 200 (dwieście) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VI. na mocy art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego Ł. A. obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego R. S. kwoty 200 (dwieście) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VII. zasądza od oskarżonego R. A. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. S. oraz R. S. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

VIII. zasądza od oskarżonego Ł. A. na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. S. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie;

IX. zasądza od oskarżonego R. A. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty oraz obciąża go połową wydatków w sprawie w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

X. zasądza od oskarżonego Ł. A. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadziestu) złotych tytułem opłaty oraz obciąża go połową wydatków w sprawie w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

II K 168/20

UZASADNIENIE

2 czerwca 2020 roku R. S. uczestniczył w wypadku drogowym, w którym śmierć poniósł S. A.. Synowie zmarłego, Ł. A. i R. A., obwiniali R. S. o zabicie ojca.

8 czerwca 2020 roku R. A. pojechał swoim samochodem marki B. do miejsca zamieszkania R. S. i jego matki K. S.. Pojazd kilkakrotnie przejechał w pobliżu posesji. W związku z dziwnym zachowaniem kierowcy pojazdu, K. S. wyszła przed dom. Podeszła do bramy wjazdowej. R. A. zatrzymał wówczas auto i otworzył szybę z prawej strony. Zapytał K. S., czy jest matką R. S.. K. S. odpowiedziała twierdzącą. Wówczas R. A. powiedział do niej, że „zajebie tego skurwysyna, który zabił jego ojca”. Dodał, iż R. S. „będzie miał przejebane”, także jego rodzina. K. S. poleciła, aby R. A. odjechał. W odpowiedzi R. A. ponownie zaczął grozić R. S. oraz rozmówczyni. Odjechał dopiero, kiedy K. S. poinformowała, że wezwie policję.

8 czerwca 2020 roku, o godzinie 18.29 oraz 9 czerwca 2020 roku o godzinie 18.57 R. A. zamieścił na portalu internetowym F. wpisy, w których w sposób wulgarny wyzwał R. S. oraz jego rodziny. Użył przy tym gróźb pozbawienia życia, informując iż wie, gdzie R. S. mieszka.

9 czerwca 2020 roku o godzinie 20.47 Ł. A. zamieścił na portalu internetowym F. wpis skierowany do R. S. o treści „jesteś już martwy”.

Dowód:

- zeznania pokrzywdzonej K. S. – k. 98, k. 15;
- zeznania pokrzywdzonego R. S. – k. 98, k. 3, k. 17v.-18;
- wyjaśnienia oskarżonego Ł. A. – k. 97;
- wyjaśnienia oskarżonego R. A. – k. 96;
- zrzuty ekranu z portalu F. – k. 19-21.

Ł. A. był uprzednio karany, wykształcenie zawodowe, z zawodu mechanik samochodowy, dochód miesięczny około 2.000 złotych, ojciec jednego dziecka w wieku 3 lat, pozostającego na jego utrzymaniu, zdrowy, w poradni zdrowia psychicznego nie leczył się.

R. A. nie był uprzednio karany, wykształcenie gimnazjalne, bez zawodu, dochód miesięczny około 2.000 złotych, ojciec jednego dziecka w wieku 2 lat, pozostającego na jego utrzymaniu, zdrowy, w poradni zdrowia psychicznego nie leczył się.

Dowód:

- dane osobopoznawcze – k. 34-35, k. 95;
- karty karne – k. 38, k. 39-40;
- odpisy wyroków – k. 42, k. 75.

Oskarżony Ł. A. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia, w których przyznał, że jest autorem wpisu zawierającego groźbę pod adresem R. S.. Wyraził żal i skruchę. Przeprosił za swoje zachowanie. Podkreślił, że działał w warunkach wzburzenia wywołanego tragiczną śmiercią ojca (k. 97).

Oskarżony R. A. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Złożył wyjaśnienia, w których wyraził żal i skruchę. Wskazał, iż w związku z tragiczną śmiercią ojca, nie potrafił wówczas racjonalnie myśleć. Przeprosił pokrzywdzonych. Potwierdził autorstwo wpisów na portalu społecznościowym oraz fakt obecności w pobliżu posesji rodziny S. (k. 96).

Sąd uznał wyjaśnienia obu oskarżonych za wiarygodne. Są one zgodne ze stanem faktycznym ustalonym przez oskarżyciela publicznego. Wyjaśnienia oskarżonych korespondują z zeznaniami obojga pokrzywdzonych. K. S. i R. S. opisali okoliczności stosowanych groźb, co oskarżeni potwierdzili w swoich wyjaśnieniach. Obraz zdarzeń został dopełniony przez przedstawione do akt sprawy zrzuty ekranów z portalu F.. W istocie stan faktyczny w sprawie nie stanowił przedmiotu sporu. Oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, wskazując na powód swojego zachowania.

Mając na uwadze przedstawiony powyżej materiał dowodowy, sąd uznał oskarżonego R. A. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, tj. występków z art. 190 § 1 kk. Ustalono przy tym, iż zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk. W sprawie nie budziło wątpliwości, iż R. A. w dniach 8 i 9 czerwca 2020 roku groził R. S. oraz K. S. pozbawieniem życia. Nie stronił przy tym od wulgaryzmów, co wzmacniało wydźwięk jego wypowiedzi. Nie ulega także wątpliwości, iż kierując groźby, był silnie wzburzony, co wiązało się z tragiczną śmiercią jego ojca. Oskarżony wiedział, gdzie mieszka R. S.. Udał się do jego miejsca zamieszkania, co wzbudziło w pokrzywdzonych

poczucie realnego zagrożenia i obawę, że kierowane groźby zostaną spełnione. Zachowanie oskarżonego w obu wypadkach wypełniło w związku z tym znamiona występku z art. 190 § 1 kk, tj. groźby karalnej.

Podobnie, sąd uznał oskarżonego Ł. A. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 190 § 1 kk. Wpis oskarżonego o treści „jesteś już martwy” został skierowany wobec R. S.. Stanowił zapowiedź pozbawienia pokrzywdzonego życia w związku z zaistniałym wypadkiem drogowym, w którym śmierć poniósł ojciec oskarżonego. Kontekst, w jakim powstał wpis, w połączeniu z opisanymi działaniami drugiego z oskarżonych, doprowadził do wywołania w pokrzywdzonym poczucia zagrożenia oraz uzasadnionej obawy spełnienia groźby. Poczucie to było potęgowane świadomością, iż obaj oskarżeni znają miejsce zamieszkania rodziny S..

Uznając oskarżonego R. A. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, sąd po myśli art. 91 § 1 kk na mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 4 kk w zw. z art. 35 § 2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na potrąceniu 10 % wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na wskazany cel społeczny. W ocenie sądu orzeczona kara – tak co do rodzaju, jak i wymiaru – jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości jego czynów. Mając na uwadze wysokość wynagrodzenia miesięcznego oskarżonego, nie sposób uznać jej za karę surową. Sąd miał przy tym na uwadze, iż oskarżony ma na utrzymaniu jedno dziecko, jest kawalerem. Potrącenie 10 % wynagrodzenia nie będzie narażało na uszczerbek, który pozbawiałby go środków utrzymania. W ocenie sądu orzeczona kara spełni cele z zakresu prewencji indywidualnej, skutecznie odwodząc oskarżonego od popełniania przestępstw w przyszłości. Oskarżony musi mieć świadomość możliwych konsekwencji swojego postępowania. W ocenie sądu sankcja o charakterze ekonomicznym, rozłożona w czasie, stanowi sprawiedliwą i celną odpowiedź na przestępcze zachowanie oskarżonego. Wymierzając karę sąd miał przy tym na uwadze przyznanie się do winy, szczery żal i skruchę. To pozwoliło na orzeczenie kary o symbolicznym wręcz stopniu dolegliwości.

Identycznie ma się rzecz w przypadku oskarżonego Ł. A., któremu sąd na podstawie art. 190 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 4 kk w zw. z art. 35 § 2 kk wymierzył karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na potrąceniu 10 % wynagrodzenia za pracę w stosunku miesięcznym na wskazany cel społeczny. W przekonaniu sądu wymierzona kara stanowi sprawiedliwą i adekwatną odpłatę za wyrządzone bezprawie. Stanowi zarazem dostateczną tamę przed popełnianiem przestępstw w przyszłości. Wymierzając karę, sąd miał na uwadze postawę oskarżonego w trakcie procesu. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przeprosił za zaistniały incydent i wyraził skruchę. Z drugiej strony jako okoliczność obciążającą wzięto pod uwagę wcześniejszą karalność oskarżonego za czyny z art. 190 § 1 kk i art. 158 § 1 kk. Mając to na uwadze, kara 5 miesięcy ograniczenia wolności nie razi swą surowością. Stanowi dolegliwość, którą oskarżony jest w stanie ponieść bez istotnego uszczerbku w utrzymaniu siebie i swojej córki.

Mając na uwadze charakter czynów oskarżonego R. A. oraz formę gróźb kierowanych pod adresem pokrzywdzonych, sąd na mocy art. 72 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 34 § 3 kk zobowiązał go do zamieszczenia na swoim koncie na portalu internetowym F. przeprosin pokrzywdzonych. Przypomnieć trzeba w tym miejscu, iż R. A. swoje groźby kierował z wykorzystaniem konta na portalu społecznościowym, czyniąc to w sposób wulgarny i napastliwy. Nazwał R. S. „skurwysynem”. Wpis z 8 czerwca 2020 roku wskazuje, że R. S. zabił ojca oskarżonego, nie precyzując choćby, iż chodzi o wypadek drogowy, do którego zmarły mógł się przyczynić. Wpis na portalu społecznościowym mógł dotrzeć do znacznej grupy osób. Ze zrzutu ekranu wynika, iż został udostępniony przez osoby trzecie. W tym stanie rzeczy rzeczą konieczną wydaje się, aby oskarżony przeprosił pokrzywdzonych w takiej samej formie, w jakiej groził pokrzywdzonym. Będzie to czytelny sygnał dla odbiorców mediów społecznościowych, iż zachowanie oskarżonego spotkało się z adekwatną reakcją ze strony organów wymiaru sprawiedliwości. Przeprosiny powinny mieć przy tym taki sam zasięg jak kierowane wcześniej groźby. Zupełnie niezrozumiałą wydaje się w tym kontekście protest oskarżonego, który nie chciał się zgodzić na tę formę publikacji przeprosin. Orzeczenie w tym zakresie nauczy oskarżonego odpowiedzialności za słowa, także w przestrzeni mediów społecznościowych.

Na mocy art. 72 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 34 § 3 kk do przeprosin zobowiązano także oskarżonego Ł. A.. Oskarżony groził R. S. za pośrednictwem komunikatora internetowego. W takiej też przestrzeni winien skierować swoje przeprosiny.

W trakcie procesu ujawniono, iż zachowanie R. A. wywołało w pokrzywdzonych poczucie zagrożenia i obawy o własne życie i zdrowie. K. S. podkreśliła przy tym, iż bała się opuszczać miejsce zamieszkania, zwłaszcza że oskarżony pojawił się w pobliżu jej posesji. Groźby kierowane pod adresem pokrzywdzonych wywołały traumę i poczucie krzywdy. To uzasadniało orzeczenie o zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę na rzecz obojga pokrzywdzonych. Kwoty zadośćuczynienia są przy tym wręcz symboliczne (po 200 złotych). Konieczność zapłaty zadośćuczynienia uczy poszanowania godności osób trzecich. Dowodzi także, że w każdym wypadku wyrządzenie krzywdy musi spotkać się z zastosowaniem środków prowadzących do jej naprawienia (art. 46 § 1 kk). Obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dotyczy również oskarżonego Ł. A.. Także i w tym wypadku orzeczenie obowiązku zapłaty kwoty 200 złotych na rzecz R. S. ma charakter wychowawczy i symboliczny. Stanowi element sprawiedliwości naprawczej.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 627 kpk, zasądzając od obu oskarżonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych wydatki związane z zastępstwem procesowym w sprawie według stawek minimalnych, a ponadto obciążając każdego z nich opłatą w kwocie 120 złotych i wydatkami w kwocie 50 złotych. Orzeczenie w tym zakresie uwzględnia wynik procesu, w którym sprawstwo i wina oskarżonych zostały dowiedzione. Sąd zważył zarazem, iż obaj oskarżeni pracują, osiągając stały, comiesięczny dochód. W tym stanie rzeczy nie było podstaw do zwolnienia ich od obowiązku poniesienia kosztów procesu. Poza tym wysokość kosztów nie uprawnia do stwierdzenia, iż ich poniesienie narazi któregokolwiek z oskarżonych na uszczerbek w utrzymaniu siebie, czy też osób im najbliższych.

Z przyczyn technicznych uzasadnianie sporządzono w formie tradycyjnej.